

Podněty pro rok 2018

Nevyčerpatelná radost

Jedna velmi nemocná mladá žena mi minulý rok řekla: „Miluju život.“ Stále ještě jsem hluboce pohnut vnitřní radostí, která ji naplňovala navzdory omezením, kterými ji sužovala nemoc. Byl jsem dojat nejen těmi slovy, ale i krásným výrazem její tváře.

A co můžeme říct o radosti dětí? Tu jsem viděl nedávno v Africe. Dokonce i v uprchlických táborech, kde se soustřeďuje tolik lidí s tragickými příběhy, dává přítomnost dětí průchod životu. Jejich energie přetváří masy podlomených životů ve školku plnou naděje. Kdyby věděly, jak moc nám pomáhají zachovat si naději! Radost ze života, kterou mají, je jako paprsek světla.

Takovými příklady bychom se chtěli nechat inspirovat po celý rok 2018, kdy se budeme zamýšlet nad *radostí*, jednou ze tří skutečností, které společně s prostotou a milosrdenstvím bratr Roger zasadil do srdce života komunity Taizé.

S jedním ze svých bratří jsem se vydal do Juby a Rumbeku v JIŽNÍM SÚDÁNU a poté do Chartúmu, hlavního města Súdánu, abych lépe porozuměl situaci v těchto dvou zemích a abych se modlil po boku žen a mužů, kteří jsou jedni z těch, kdo v dnešní době zažívají největší utrpení.

Navštívili jsme různé církve, viděli jejich práci v oblasti vyučování, solidarity, péče o nemocné a vyloučené. Byli jsme i v táboře pro vyhnance, kde přebývá mnoho dětí, které za tragických okolností ztratily rodiče.

Dojem na mě udělaly především tamější ženy. Tyto matky, které jsou často velmi mladé, nesou velkou část utrpení způsobeného násilím. Mnohé musely uprchnout z domova ve spěchu. Přesto však vytrvale slouží životu. Jsou mimořádně statečné a mají neobyčejnou naději.

Tato návštěva nás ještě víc přiblížila mladým uprchlíkům ze Súdánu, které jsme přijali v Taizé v posledních dvou letech.

Před touto návštěvou jsem se dvěma bratry byl v EGYPTĚ na pětidenním setkání mladých, kteří se shromáždili v komunitě Anafora, kterou založil jeden koptský pravoslavný biskup v roce 1999. Společně jsme se modlili, poznávali jsme se navzájem a objevovali jsme dlouhou a bohatou tradici egyptské církve. Sto mladých lidí přijelo z Evropy, Severní Ameriky, Etiopie, Libanonu, Alžírsko a Iráku. Přijalo je sto mladých Koptů z Káhiry, Alexandrie a horního Egypta.

Naši pozornost upoutal především odkaz mučedníků koptské církve a její mnišské kořeny, které neustále vybízejí k životu v jednoduchosti. Mí bratři a já jsme byli vřele přijati papežem Tawadrem II., který stojí v čele koptské pravoslavné církve.

Po návratu z Afriky jsme si řekli: lidé věnují tak málo pozornosti hlasu těch, kdo procházejí těžkým soužením – ať už jsou nám blízko, nebo jsou vzdáleni. Jako by se jejich nářek ztrácel v prázdnotě. Nestačí zaslechnout jej v médiích. Jak na něj můžeme odpovědět svým životem?

Následující Podněty pro rok 2018 jsou zčásti inspirovány touto otázkou.

f. Alois

První podnět:

Prohlubovat zdroje radosti

Toto praví Hospodin: „Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství.“ (Jr 31, 3)

Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá. (Sf 3, 17)

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! (Fp 4, 4)

Proč se každou sobotu večer kostel v Taizé odívá slavnostní atmosférou a je ozářen světlem svíček, které všichni drží v rukách? Je to proto, že Kristovo vzkříšení je jako světlo v srdci křesťanské víry. Je to tajemný zdroj radosti, který naše mysl nebude nikdy schopna plně pochopit. Když pijeme z tohoto pramene, můžeme „v sobě nosit radost, protože víme, že zmrtvýchvstání bude mít nakonec poslední slovo“. (Olivier Clément, pravoslavný teolog)

Taková radost není nějakým přeceňovaným pocitem, ani individualistickým štěstím, které by nás odřízlo od ostatních, ale pokojným ujištěním, že život má smysl.

Evangelijní radost vychází z přesvědčení, že nás Bůh miluje. Má daleko k povznášejícímu stavu, který by nás odváděl od výzev dnešního světa. Naopak způsobuje, že jsme k tísní ostatních ještě citlivější.

- Hledejme radost především v jistotě, že patříme Bohu. Může nás v tom podpořit modlitba, kterou nám zanechal jeden muž z 15. století, který svědčil o Kristu. Píše: „Můj Pane a můj Bože, vezmi ode mne všechno, co mi brání na cestě k tobě. Můj Pane a můj Bože, dej mi všechno, co mi pomáhá na cestě k tobě. Můj Pane a můj Bože, vezmi mne mně samotnému a dej, abych patřil cele tobě.“ (sv. Mikuláš z Flüe)
- Povzbuzujme svou radost společnou zpívanou modlitbou. „Zpívej Kristu, dokud nebudeš mít v sobě pokojnou radost,“ vybízí bratr Roger. Zpěv s ostatními vytváří nejen osobní vztah s Bohem, ale i společenství mezi těmi, kdo se k němu scházejí. Krása místa, kde se modlíme, liturgie a zpěvů ať je znamením vzkříšení. Společná modlitba ať probudí to, co východní křesťané nazývají „nebeskou radostí na zemi“.
- Objevujme odlesky Boží lásky také v úplně lidských radostech, které vyvolává v našem srdci poezie, hudba, umělecké poklady, krása Božího stvoření, hloubka lásky a přátelství...

Slyšet nářek těch nejzranitelnějších

*Hospodine, vyslyš mou modlitbu, kéž k tobě pronikne moje volání!
Neukryvej přede mnou tvář v den soužení mého. (Ž 102, 2–3)*

V té hodině zajásal v Duchu svatém a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo.“ (Lk 10, 21)

S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi; pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení. (Žd 13, 2–3)

Proč tolik lidí prochází tak těžkými zkouškami – jako jsou vyhoštění, násilí, hlad, nemoc, přírodní katastrofy – aniž by jejich hlas bylo slyšet?

Potřebují pomoc – místo pod střechem, jídlo, vzdělání, práci a zdravotní péči – ale co je pro ně stejně nezbytné, je přátelství. Muset přijmout pomoc může být ponižující. Přátelský vztah se dotýká srdcí těch, kdo jsou v nouzi, stejně jako těch, kdo prokazují solidaritu.

Zaslechnout nářek zraněných, podívat se jim do očí, vyslechnout je nebo se dotknout trpících, starších lidí, nemocných, vězněných, člověka bez domova, uprchlíka... Takové osobní setkání nám dává možnost objevit důstojnost druhého a dostat také něco od nich, protože i ti nejubožejší lidé mají co nabídnout.

Copak ti nejzranitelnější lidé nepřispívají nenahraditelně k vytváření bratrštější společnosti? Odhalují i naši zranitelnost a tak nám pomáhají být lidštější.

- Nezapomínejme, že Ježíš Kristus se tím, že se stal člověkem, sjednotil se všemi lidmi. Je přítomen ve všech, zvláště v těch nejpouštěnějších (viz Mt 25, 40). Když se vydáváme k lidem zraněným životem, přicházíme blíž k Ježíšovi, který je chudý mezi chudými. Oni nás přivádějí k důvěrnějšímu vztahu s ním. „Neboj se sdílet zkoušky ostatních, neboj se utrpení, protože na dně propasti se ti může dostat dokonalé radosti ve společenství s Ježíšem Kristem.“ (Pravidla Taizé)
- Umějme prostřednictvím osobních vztahů pomáhat potřebným. Nečekejme nic na oplátku, ale buďme přesto pozorní k tomu, o co se s námi chtějí podělit oni. Nechme tak naše srdce růst a stále víc se otvírat.
- Zranitelná je i země, na které žijeme. Stále víc jí ubližuje to, jak špatně s ní lidé zacházejí. Naslouchejme tomu, jak země nařiká. Starejme se o ni. Snažme se bojovat proti její postupující zkáze, zvláště změnou životního stylu.

Třetí podnět:

Sdílet těžkosti i radosti

Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. (Ř 12, 15)

Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni. (Mt 5, 4)

Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší silou. (Neh 8, 10)

Ježíš po svém zmrtvýchvstání i nadále nesl stopy po hřebech, kterými byl ukřižován. (viz J 20, 24–29) Vzkříšení v sobě zahrnuje i utrpení kříže. Pro nás, kdo kráčíme v jeho stopách, mohou jít radosti a těžkosti ruku v ruce. Spojené se pak stávají soucitem.

Vnitřní radost solidaritu s ostatními neumenšuje, ale podněcuje ji. Dokonce nás nutí překračovat hranice a připojovat se k těm, kdo procházejí těžkostmi. Obnovuje v nás vytrvalost a věrnost tomu, abychom se v životě angažovali.

V privilegovaných kruzích, kde jsou lidé dobře živení, vzdělaní a je o ně dobře postaráno, se radost někdy ztrácí, jako by někteří byli unaveni a znechuceni banalitou svého života.

Paradoxně pak někdy potkáme člověka v nouzi, který vyzařuje radost, možná jen jiskřičku, ale přesto je to radost opravdová.

- Zapalujme v sobě stále touhu po radosti, která by v nás byla hluboce zakořeněná. Lidé jsou stvořeni k radosti, ne k mrzutosti. A nemáme si ji nechávat sami pro sebe, je potřeba se o ni dělit, vyzařovat ji ze sebe. Když Maria přijala zprávu od anděla, vydala se na cestu ke své příbuzné Alžbětě, aby ji navštívila a zpívala s ní. (Lk 1, 39–56)
- Stejně jako Ježíš, který zaplakal při smrti svého přítele Lazara (J 11, 35), odvažme se i my plakat tváří v tvář lidskému strádání. Nosme v srdci ty, kdo se trápí. Když je odevzdáváme do Božích rukou, neznamená to, že je zanecháváme neodvratnosti slepého a neúprosného osudu; svěřujeme je soucitu Boha, který miluje všechny lidi.
- Zůstat po boku trpícím a plakat s nimi nám může dodat odvahu, postoj zdravého vzepření, které odmítá nespravedlnost, a odvahu odmítnout to, co hrozí zničit život, nebo odvahu pokusit se proměnit bezvýhodnou situaci.

Radovat se z darů ostatních křesťanů

Bůh nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. (Ef 1, 9–10)

Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně! (Ž 133, 1)

Bůh poslal Krista na svět, aby shromáždil v jedno celý vesmír, celé stvoření, aby zahrnul všechno v sobě. Poslal ho, aby spojil celé lidstvo do jedné rodiny: muže a ženy, děti i starší, lidi ze všech prostředí, jazyků a kultur, dokonce z národů, které stojí proti sobě.

Mnozí lidé touží po sjednocení křesťanů, aby už jejich rozdělení nezpůsobovalo nesrozumitelnost poselství všeobecného společenství, které přinesl Kristus. Nemohla by jednota mezi námi, jako mezi bratry a sestrami, být znamením, předzvěstí jednoty a míru mezi všemi lidmi?

- Odvažme se my, křesťané z různých církví, obrátit společně ke Kristu bez čekání na to, až se naše teologické pohledy úplně sladí, a „shromáždíme se pod jednou střechou“. Naslouchejme výzvě koptského pravoslavného mnicha, který napsal: „Ve víře je nejpodstatnější Kristus, jehož nemůže opsat žádná formulace. Proto je nezbytné začít vzájemný dialog přijetím Krista, který je jeden... Musíme začít společně žít podstatu této jedné víry a nečekat, až se dosáhne shody v tom, jak její obsah vyjadřovat. Podstata víry, což je sám Kristus, je založena na lásce, na daru sebe sama.“ (otec Matta el-Maskine, 1919–2006)
- Začněme vstupovat do tohoto procesu tím, že budeme Bohu děkovat za dary ostatních. Při své návštěvě švédského Lundu při příležitosti 500. výročí počátku reformace se papež František modlil: „Duchu svatý, pomoz nám radovat se z darů, které církvev dostala skrze reformaci.“ Nechme se inspirovat tímto příkladem a pozorně rozeznávejme v ostatních hodnoty, kterými je Bůh obdařil a které nám možná chybí. Pokoušejme se přijímat jejich odlišnosti jako obohacení pro nás, přestože nás ze začátku mohou zarážet. Nacházejme v darech ostatních svěžest radosti.

Taizé 2018

Každý týden po celý rok

Každý týden se od neděle do následující neděle konají mezinárodní setkání mladých, kteří se vydávají k pramenům víry, hledají společně způsoby, jak zaslechnout nárek nejzranitelnějších členů naší společnosti a jak na něj svým životem odpovědět. Přemýšlejí také, jak lépe sdílet zkoušky i radosti lidí, kteří žijí v našem okolí stejně jako daleko od nás.

Víkend přátelství mezi mladými křesťany a muslimy (červenec)

Od čtvrtka 5. července do neděle 8. července budou po několik dní mladí lidé obou náboženství navazovat přátelství, sdílet myšlenky o svém vztahu k Bohu, způsobu modlitby a budou se snažit najít slova vyjadřující, co nás spojuje a v čem se lišíme.

Týden přemítání pro mladé od 18 do 35 let (srpen)

Od neděle 19. srpna do neděle 26. srpna: Společná modlitba, sdílení na základě biblických textů, společné přemítání nad prvním z Podnětů pro rok 2018: „Prohlubovat zdroje radosti“. Workshopy a otevřené diskuse s vedoucími skupin z Evropy i odjinud. Koncerty a prostor společně slavit.

Lvov, Ukrajina (duben–květen)

Taizé poprvé uspořádá setkání v ukrajinském městě. Uskuteční se od pátku 27. dubna do úterý 1. května ve Lvově a je otevřené také pro mladé lidi z ostatních zemí.

Kemerovo, Rusko (květen)

Od 14. do 19. května se bratr Alois s několika dalšími bratry a s mladými lidmi zúčastní pravoslavných oslav nanebevstoupení Páně v sibiřském městě Kemerovo.

Hongkong (srpen)

Sedmé mezinárodní asijské setkání mladých se bude konat od středy 8. srpna do neděle 12. srpna v Hongkongu. Při této etapě pouti důvěry se shromáždí mladí ze zemí celé Asie i z dalších světadílů. Budou přijati různými církvemi města.

Štýrský Hradec, Rakousko (říjen)

Od čtvrtka 25. října do neděle 28. října se v rakouském Štýrském Hradci uskuteční regionální setkání, ke kterému se shromáždí mladí lidé z několika zemí střední Evropy.

Madrid, Španělsko (prosinec–leden)

41. evropské setkání mladých se bude konat od 28. prosince 2018 do 1. ledna 2019 ve španělském Madridu.

Podrobnosti o těchto setkáních: